

Warszawa dnia 26 luty 2026 r.

Prof. Uniwersytetu SWPS, dr hab. Dariusz Jagiełło
Katedra Prawa Karnego
Uniwersytet SWPS

Recenzja rozprawy doktorskiej
mgr Celiny Siermińskiej-Warczak,
pt. „Odpowiedzialność karna za utrudnianie i udaremnianie kontroli prowadzonej przez
podmiot administracji publicznej”, Bydgoszcz 2025, ss. 416;
przygotowanej pod kierunkiem naukowym:
Prof. UKW, dr hab. Radosława Krajewskiego

I. Uwagi ogólne

Uchwałą Rady Dziedziny Nauk Społecznych Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy z dnia 29 stycznia 2026 r. zostałem powołany do pełnienia funkcji recenzenta w przewodzie doktorskim Pani Magister Celiny Siermińskiej – Warczak, która przedłożyła rozprawę zatytułowaną: „*Odpowiedzialność karna za utrudnianie lub udaremnianie kontroli prowadzonej przez podmioty administracji publicznej*”, opracowaną pod kierunkiem naukowym Prof. UKW, dr hab. Radosława Krajewskiego.

Decyzję Wysockiej Rady poczytuję za zaszczyt i wyróżnienie, za które – w tym miejscu - dziękuję.

Poniżej przedstawiam recenzję ww. rozprawy ustalając tym samym spełnienie wymogów, o których mowa w art. 187 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, t. jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 1571 (dalej: p.s.w.), a w szczególności:

1. *Czy przedłożona rozprawa doktorska prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną Kandydatki w dyscyplinie nauki prawne, a także czy prezentuje ona umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej? oraz*
2. *Czy przedmiotem rozprawy doktorskiej jest oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych?.*

Kryteria ustawowe stanowią podstawę mojej recenzji i oceny przedłożonej rozprawy.

II. Wybór tematu rozprawy, problem badawczy i jego oryginalność

Zakres i obszar tematyczny rozprawy doktorskiej należy ocenić jako poprawny. Kontrole realizowane są w różnych obszarach życia społecznego i gospodarczego, a przy tym

stanowią instrument zapewniający zgodność działań podmiotów z obowiązującym porządkiem prawnym.

Zachowania na których skoncentrowana została rozprawa, tj. „utrudnianie”, a także „udaremnianie” kontroli stypizowane zostały w wielu miejscach obowiązującego prawa – zarówno w ustawach karnoprawnych, jak też administracyjnych. To już samo w sobie powoduje trudności natury interpretacyjnej, a także potęguje wątpliwości w poszukiwaniu trafnych rozwiązań. Tym niemniej rozwarstwienie ustawowe to jeszcze mało, bowiem ustawodawca posługuje się także zróżnicowanymi określeniami na opisanie strony podmiotowej. Czasem zwrotami nieostrymi, co dodatkowo wzmacnia trudności interpretacyjne i zwyczajnie wprowadza chaos na odcinku poznawczym.

Liczba aktów prawnych zawierających przepisy karne, a dalej umożliwiających kontrolę podmiotów administracji publicznej stale się zwiększa. Wzrasta i ewoluuje liczba pojedynczych przepisów karnych, co powoduje wykorzystanie instrumentów karnoprawnych w nowych dziedzinach stosunków społecznych na szeroką skalę.

Chociażby tych kilka obszarów wyłuszczonych powyżej pokazuje że jest to zagadnienie, które zahaczać może o wątpliwości prawne i etyczne. Zajmowane są rozbieżne stanowiska, czasem wręcz oderwane od litery i argumentacji prawa, a zatem jako takie nadaje się do eksplorowania naukowego.

Praca Doktorantki poza warstwą *stricte* teoretyczną zawiera elementy badawcze, co może (i powinno) dać podwaliny na przyszłości, a także zapoczątkować dyskusję nad ewentualnymi kierunkami zmian ustawowych.

III. Hipoteza badawcza i metody badawcze

Doktorantka tezy i hipotezy badawcze sformułowane w dysertacji zaprezentowała we wstępie. Jest to znany zabieg (można wręcz stwierdzić że nosi znamiona aktualnego standardu) jednak nie uzyskuje on mojej aprobaty. Sądzę że warstwa badawcza, a właściwie jej opis winien stanowić odrębny rozdział, tak dla czytelności, jak przejrzystości wywodu, a dodatkowo należycie akcentując nabyty przez Autorkę warsztat.

Celem pracy jak wskazuje Autorka (s. 14) jest udzielenie odpowiedzi na pytanie główne: *czy obecne zróżnicowanie odpowiedzialności polegające na kwalifikowaniu określonych zachowań raz jako przestępstwa, raz jako wykroczenia, a niekiedy także jako delikty administracyjne znajduje racjonalne uzasadnienie?*. Jej celem jest także ocena spójności systemu prawnego jako całości w omawianym zakresie, zwłaszcza odnośnie do rodzaju kar i ich wysokości przewidzianych za tego rodzaju czyny.

Cele szczegółowe określone zostały jako (s. 14-15):

1. ustalenie zakresu i charakteru kompetencji kontrolnych przysługujących podmiotom administracji publicznej, ze szczególnym uwzględnieniem różnorodności podstaw prawnych prowadzenia kontroli;
2. dokonanie analizy poszczególnych przepisów karnych penalizujących utrudnianie lub udaremnianie kontroli, z uwzględnieniem ich znamion oraz szczególnych cech;

3. wskazanie luk, niespójności oraz problemów systemowych wynikających z rozproszenia przepisów penalizujących zachowania skierowane przeciwko prawidłowemu przebiegowi kontroli w różnych ustawach, a także braku spójności w zakresie stosowanych sankcji karnych;
4. przeprowadzenie analizy danych statystycznych Ministerstwa Sprawiedliwości, obejmujących liczbę prawomocnych skazań osób dorosłych za niektóre przestępstwa polegające na utrudnianiu lub udaremnianiu kontroli i wymiar orzekanych za nie kar w celu ustalenia rzeczywistej skali stosowania poszczególnych przepisów oraz praktyki orzeczniczej sądów w tym zakresie;
5. sformułowanie wniosków *de lege lata* oraz postulatów *de lege ferenda* zmierzających do zwiększenia skuteczności ochrony prawnej przed działaniami godzącymi w prawidłowy przebieg czynności kontrolnych przy jednoczesnym zachowaniu proporcjonalności oraz poszanowaniu praw i wolności jednostek.

Ilość pytań badawczych i ich wartość merytoryczna muszą zostać ocenione pozytywnie. Świadczy to o dogłębnym potraktowaniu tematu, a także świadomym formułowaniu pól i obszarów problemowych odnośnie do tytułowego zagadnienia.

Odnośnie do metod badawczych Autorka wskazała: *Kluczowe znacznie ma metoda dogmatyczno-prawna oraz metoda analizy aktów prawnych, które pozwoliły na dokonanie analizy obowiązujących przepisów prawa karnego, prawa karnego skarbowego, prawa wykroczeń oraz licznych ustaw szczególnych przewidujących penalizację zachowań polegających na utrudnianiu lub udaremnianiu kontroli. Dzięki temu możliwa była identyfikacja i usystematyzowanie obowiązujących norm prawnych, określenie ich zakresu zastosowania, a także sformułowanie wniosków interpretacyjnych przy wykorzystaniu poglądów wyrażonych w orzecznictwie (por. s. 24).*

Uzasadnieniem dla wykorzystania tych metod jest sformułowanie zaprezentowane w dysertacji, że: *„(...) umożliwiły nie tylko dokonanie wszechstronnej analizy obowiązujących regulacji, lecz również formułowanie wniosków i spostrzeżeń o charakterze teoretycznym i praktycznym, odnoszących się do spójności systemu prawa, efektywności obowiązujących sankcji oraz kierunków postulowanych zmian legislacyjnych. Są to tak wnioski de lege lata, jak i postulaty de lege ferenda” (s. 24).*

Metody te są w pracy stosowane i brak jest zastrzeżeń do formy ich wykorzystania oraz określenia.

IV. Struktura rozprawy oraz uwagi szczegółowe

Rozprawa została podzielona na pięć rozdziałów merytorycznych poprzedzonych „Wstępem”, a zwieńczonych „Podsumowaniem” oraz Bibliografią.

Na krytykę zasługuje brak „Wykazu skrótów”, które w pracy są wykorzystywane. Nie we wszystkich miejscach tego wymagających jest zastosowany przypis z określeniem: „dalej:...”. Ponadto stosowane są skrótownice do publikatorów, orzeczeń.

Powinien znaleźć się spis tabel i wykresów, które są w pracy obecne w dużej liczbie (por. rozdział V).

Stan prawny pracy zgodnie z deklaracją Autorki określony został na 7 listopada 2025 r. (s. 26).

Rozdział I „*Istota i obszary kontroli prowadzonej przez podmioty administracji publicznej*” (s. 27 – 61) podzielony został na 4 pomniejsze podrozdziały.

W tym rozdziale na pierwszy plan wysuwają się kwestie natury definicyjnej odnośnie do „kontroli”. Autorka wskazała na dwojaki zakres kontroli: jako działania podejmowanego przez administrację wobec własnych struktur (tzw. kontrolę wewnętrzną), a także wobec przedsiębiorców (tzw. kontrolę zewnętrzną). Ta część pracy odnosi się głównie do kwestii natury administracyjnej.

W dalszej części skupiła się na kontroli działalności gospodarczej uregulowanej w prawie przedsiębiorców, a także kontroli prowadzonej w administracji publicznej przez organy kontroli państwowej, takie jak Najwyższa Izba Kontroli, czy regionalne izby obrachunkowe.

Wszelkie te ustalenia potraktować należy jako solidną bazę do dalszych wywodów. Jako szczególną wartość tej części dysertacji oceniam te fragmenty, które odnoszą się do postępowań kontrolnych prowadzonych przez organy podatkowe, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, czy organy nadzoru budowlanego.

Autorka stara się (i to należy jej w pełni oddać), pokazać pełny kontekst, dlatego w kilku miejscach poza odniesieniem do głosów doktryny wskazuje na kwestie związane z procesem legislacyjnym i powstałych już na tym etapie wątpliwości. Sama zaś ilość aktów prawnych poddanych analizie w tej części jest imponująca.

Rozdział II „*Przestępstwa polegające na udaremnianiu lub utrudnianiu kontroli*” (s. 62-184) podzielony został na 4 pomniejsze podrozdziały, które dzielone były dalej, a w sumie znalazło się w nim aż 35 pomniejszych części.

Rozdział ten jest najobszerniejszy z całej dysertacji. Trud naukowy w nim skoncentrowany został na charakterystyce przestępstw polegających na udaremnianiu oraz utrudnianiu kontroli, takich jak: art. 225 k.k.; art. 83 i 94 k.k.s.; art. 49aab ustawy o KAS. Słusznie Autorka dostrzegła, że regulacje kodeksowe (k.k. i k.k.s.) nie są wyczerpujące, skutkiem czego sięgnęła do ustaw pozakodeksowych. Mimo, iż nie wybrzmiało to wprost w treści rozdziału, poszukiwała swoistego wspólnego mianownika pomiędzy regulacjami kodeksowymi, a poza kodeksowymi. Zaakcentowała, w mojej ocenie, na wszystkie rozbieżności jakie w tym zakresie są prezentowane w doktrynie wychodząc od treści fundamentalnego orzeczenia SN z 20 lutego 2013 r., V KK 398/13.

Szereg zdiagnozowanych rozbieżności spowodował, że analizą objęte zostały formy prowadzonych kontroli przez podmioty administracji publicznej przybierającej (w odniesieniu do zakresu, wagi, skomplikowania) różnorodne formy. Nie można zapominać przy tym, że kontrole te obejmują ważne dla interesu ogółu obszary (np. ochronę środowiska).

Dużo miejsca poświęciła na opis i analizę kontroli o charakterze fiskalnym, akcentując ich wpływ na funkcjonowanie systemu dochodów publicznych.

Najważniejsze ustalenia w tym rozdziale odnoszą się do kwestii mało popularnych naukowo, acz wysoce kryminogennych obszarów, jak obrót produktami leczniczymi, czy kontrole organów ochrony danych osobowych, czy związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Ogólnej uwadze polecić wypada pkt. 4.4 „Zdrowie” odnoszący się do szeregu ciekawie i nowatorsko potraktowanych płaszczyzn.

Rozdział kończą trafne wywody odnośnie do zakresu penalizacji poszczególnych czynów zabronionych, wspartych poglądami doktryny oraz orzecznictwem. Doktorantka nie poprzestała jednak na tym i próbując „uchwycić” niejako model odpowiedzialności karnej skupiła się na analizie strony przedmiotowej i podmiotowej zachowania sprawcy.

Końcowa konkluzja jest trafna, a wynika z niej że fragmentaryczność i wielość obowiązujących regulacji, rozproszonych w wielu aktach prawnych rangi ustawowej, kodeksowej, czy pozakodeksowej nie wpływa korzystnie na interpretację, jasność i klarowność poszczególnych zapisów.

Rozdział III *„Wykroczenia polegające na udaremnianiu lub utrudnianiu kontroli”* (s. 185-275) podzielony został na 4 pomniejsze podrozdziały, które dzielone były dalej, a w sumie znalazły się w nim aż 32 pomniejsze części.

Ta część pracy skoncentrowana została *stricto* na kwestiach wykroczeń i wykroczeń skarbowych odnośnie do udaremniania lub utrudniania kontroli realizowanej przez podmioty administracji publicznej.

Wartością tego fragmentu pracy jest nawiązywanie do ustaleń rozdziału poprzedniego, a tym samym już na etapie zapoznawania się z treścią pracy, czytelnik ma swoistą kalkę i może z łatwością dostrzec różnice w kwalifikacji poszczególnych czynów przez pryzmat społecznej ich szkodliwości. Ogół tych działań spowodował zajęcie stanowiska odnośnie do braku spójności systemowej w zakresie ustawowego ukształtowania sankcji, które (i tu się należy w pełni zgodzić z Doktorantką) są w wielu miejscach niewspółmiernie łagodne w kontekście doniosłości dóbr nimi chronionych – (por. np. s. 242, 266, 268 i in.).

Wartością dodaną tego rozdziału jest bogata kwerenda orzecznicza ukierunkowana na analizę stanowisk składów orzekających odnośnie do samych znamion utrudniania lub udaremniania kontroli, ale także granic winy umyślnej i nieumyślnej.

W rozdziale tym znajduje się też porównanie, a może lepiej opis relacji zachodzących pomiędzy postępowaniem administracyjnym, a postępowaniem karnym w ujęciu tytułowego problemu.

Rozdział IV *„Delikty administracyjne w zakresie utrudniania lub udaremniania kontroli”* (s. 276 -308) podzielony został na dwa pomniejsze podrozdziały, a łącznie na 10 jednostek.

Koncentruje się na tych czynach, które związane są z tytułowym utrudnianiem lub udaremnianiem, ale przy tym ustawodawca kwalifikuje je jako delikty administracyjne, w tym analizuje obszary naukowo mniej atrakcyjne, jak: działalność geologiczna, czy górnicza.

Celem nadrzędnym tego rozdziału (jak się wydaje) było aby wskazać na swoistą autonomię odpowiedzialności deliktów administracyjnych w systemie prawa. Poza opisami w tym kierunku Autorka analizuje możliwe zbiegi odpowiedzialności administracyjnej i karnej, posiłkując się orzecznictwem ETPCz, trafnie dostrzegając że kwestia ta nie jest rozstrzygnięta przez polskiego ustawodawcę.

Rozdział spina i niejako uzupełnia rozdziały poprzednie i końcowe wywody w nich zaprezentowane.

Rozdział V *„Wybrane przestępstwa polegające na utrudnianiu lub udaremnianiu kontroli w świetle danych statystycznych”* (s. 309 – 347).

Ta część pracy jak sam tytuł mówi odnosi się do analiz i opisu uzyskanych danych statystycznych. Na wstępie zaznaczyć trzeba, że Doktorantka nie wskazała w sposób przekonujący dlaczego akurat zajęła się okresem 1999-2023. Brak jest argumentacji dlaczego nie ma w niej roku 2024. Domniemywać mogę, że tylko dlatego że dane takie (analogiczne jak zaprezentowane) dostępne są na stronie internetowej Policji, Ministerstwa Sprawiedliwości i innych analizowanych. Tym niemniej wypadałoby dokonać analizy od jakiejś daty pewnej, np. od wejścia w życie kodeksu karnego, czyli od września 1998 r., albo wskazać, że analizuję ostatnią dekadę z uwagi na uwarunkowania społeczne i zachodzące procesy gospodarcze itp. Analogiczną uwagę należy poczynić do danych statystycznych prezentowanych odnośnie do stosowania kar, a mianowicie tu okres jest jeszcze inny 2008-2020 ale znów bez uzasadnienia.

Opisywane i zebrane dane zostały rzetelnie w tabele/wykresy. Są one zasadniczo czytelne, zaś pod każdą z tabel znajduje się stosowny komentarz. Każdy z podrozdziałów został w tej części pracy w należyty sposób wprowadzony i tak samo poprawnie uzasadniono dlaczego taką a nie inną problematyką w obrazie statystycznym Doktorantka się zajęła.

Uwagi zaprezentowane na s. 313 i n. odnośnie do dyrektyw sądowego wymiaru kary zmuszają do sformułowania pytania, na które chciałbym uzyskać odpowiedź podczas obrony. Chodzi o fakt, że art. 53 k.k. został w istotny sposób na przestrzeni ostatnich lat „przemodelowany”. Wprowadzono chociażby katalog okoliczności obciążających (§ 2a), czy odciążających (§ 2b), a także doprecyzowano, czy wręcz popsuto § 1. Stąd moje pytanie: *Czy obecne brzmienie art. 53 k.k. (po nowelizacji z 2022 z datą wejścia w życie 1 października 2023 r.) wpłynęła na ilość skazań w analizowanym dysertacją zakresie?, a także czy wpłynęła na aspekt interpretacyjno-dowodowy odnośnie do tytułowego problemu?*

„Podsumowanie” (s. 348 – 368) ukierunkowane zostało na odniesienie się do postawionych pytań badawczych, a także wniosków, które są w ocenie Autorki ważne na przyszłość. W większości postulaty zaproponowane, czy zastosowana argumentacja przekonuje. Nie psują ogólnego wrażenia powtórzenia i kilkukrotne stwierdzenia analogicznie tożsame o braku spójności przepisów.

Chciałbym zwrócić uwagę na jedną kwestię i liczę na doprecyzowanie, a wręcz precyzyjne udzielenie odpowiedzi podczas obrony rozprawy doktorskiej. Na s. 355 czytamy: *„Proponowane rozwiązania powinny opierać się na dwóch zasadniczych filarach: Pierwszym powinno być utworzenie jednego, ogólnego typu przestępstwa, stanowiącego podstawę odpowiedzialności karnej za utrudnianie lub udaremnianie kontroli prowadzonej przez podmioty administracji publicznej umieszczonego w rozdziale XXIX Kodeksu karnego „Przestępstwa przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego” (...)*”.

Niniejszy wniosek *de lege ferenda* nie został, wystarczająco argumentowany, brak jest faktycznego przykładu takiego przepisu. Nie są wystarczające stwierdzenia, że: „*powinny zostać objęte jednolitym typem przestępstwa*” (s. 355), czy „*trudno znaleźć argumenty przemawiające przeciwko umieszczeniu w jednym przepisie wszystkich...*” (s. 356), analogicznie nie zostało wyjaśnione jak miałyby wyglądać ów typ podstawowy i kwalifikowany o którym pisze Autorka (s. 356-357).

Koncepcja sama w sobie jest ciekawa, ale brak możliwości zapoznania się z faktyczną treścią postulowanego przepisu uniemożliwia końcową ocenę.

V. Strona formalna rozprawy

Recenzowana rozprawa została napisana dobrym językiem prawniczym, opartym na poprawnej polszczyźnie. Strona formalna nie budzi większych zastrzeżeń. Można dostrzec drobne niedociągnięcia warsztatowe. Jednak przy zaprezentowanej objętości pracy należy uznać te mankamenty za drobne.

Autorka ujawnia przesadne zamiłowanie do niektórych figur językowych (np. określniki: „*przypisano*”, „*dodano*”, „*wskazano*”, „*przedstawiono*”, „*przeprowadzono*”, „*scharakteryzowano*” itp.). Dałoby się też uniknąć (z korzyścią dla czytelników), zdań wielokrotnie złożonych. Użycie form nieosobowych (-no, -to, trzecia osoba) może utrudniać w pierwszej chwili zrozumienie, czy w danym fragmencie Autorka prowadzi wywód własny, czy referuje poglądy cudze. Dopiero przy ponownym przeczytaniu rzecz się wyjaśnia.

Układ bibliograficzny, a także warstwa edytorska przypisów formułowanych w pracy pozostawia pewien niedosyt – który w ogólnym rozrachunku należy uznać za drobny, jednak wymaga naświetlenia.

Sama Bibliografia jest obszerna. Składają się na nią: Źródła prawa (179), Monografie, podręczniki i słowniki (26), Rozdziały w monografiach i podręcznikach (25), Komentarze i systemy prawa (206), Artykuły i glosy w czasopismach (73), Orzeczenia, w tym: Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (1), Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (4), Orzeczenia Sadu Najwyższego (8), Orzeczenia sądów powszechnych (46), Uzasadnienia projektów ustaw (29), pozostałe źródła (13).

O ile podział ten w ogólnej warstwie można zaakceptować o tyle wczytując się w niego pozostawia niedosyt, a mianowicie:

- Wskazane źródła prawa nie zostały usystematyzowane, ani alfabetycznie, ani chronologicznie.
- W niektórych źródłach prawa w bibliografii (np. Rozporządzeniach, na s. 371 - 372 i in.) podane zostały numery stron (!).
- W niektórych miejscach ustawa od początku wersu napisana jest z małej litery (por. s. 373).
- Obwieszczenie Ministra Finansów nie jest źródłem prawa.

- Wskazywane są podręczniki starsze podczas gdy dostępna jest „świeższa ich wersja”, np. L. Gardocki, *Prawo karne*, Warszawa 2023, podczas gdy jest dostępna wersja z 2025, wyd. 24, analogicznie z pozycją I. Sierpowskiej, *Pomoc społeczna*, podano wersję z 2023 r. podczas gdy dostępna jest z 2025 r., wyd. 7.
- Ogólna liczba 206 w pozycji „Komentarze i systemy prawa”, jest złudna, albowiem po kilka, a w niektórych miejscach kilkanaście razy wskazywana jest ta sama pozycja tylko komentarz do innego artykułu. Jest to pozbawione celu, a przy tym wzmaga poczucie, że sztucznie została rozbudowana bibliografia. Ponadto, w mojej ocenie, system prawa powinien w tytułowaniu bibliografii zostać napisany wielką literą, czyli winno to być: „Komentarze i Systemy prawa”.
- Nie rozumiem i nie akceptuję wykazywania orzeczeń w pozycji Orzeczenia ETPCz, gdzie wymieniono tylko 1 pozycję. Nie dzieli się na 1, zatem ta część powinna zostać włączona w inne miejsce bibliografii lub pominięta.

Nie jestem zwolennikiem i nie akceptuję stosowania odnośników do kolejnych wydań tego samego podręcznika, bez wskazania, czy coś faktycznie się zmieniło. Zdarza się bowiem, że Autorka korzysta z dwóch lub trzech wersji tego samego podręcznika/monografii ale z innych lat. Wymiennie stosuje raz z jednego roku, a innym razem z innego. Nie ma w tym przypadku wskazania czy Autor zmienił zdanie (?), czy też jakie jest uzasadnienie takiego zabiegu. Jeśli faktycznie zdania nie zmienił (a w komentarzach zasadniczo kolejnych lat widoczna jest aktualizacja orzecznicza i doktrynalna, ale cała substancja treściowa pozostaje niezmienna) należy podawać w przypisie, jeśli nie jest to część historyczna możliwie jak najbardziej aktualny rocznikowo.

Przy ewentualnej publikacji pracy należy dokonać analizy edytorskiej i poprawy w zakresie ujednolicenia. Np. przy wyrokach, aby nie było sytuacji, że w części wskazuje się „sygn. akt”, w innym miejscu „sygn.”, a jeszcze gdzie indziej w ogóle tylko po myślniku.

Zdarzają się miejsca gdzie nie wiadomo o wyrok jakiego sądu dokładnie chodzi, np. na s. 127 wskazano: Sąd Rejonowy w Gdańsku, podczas gdy są tam dwa Sądy Rejonowe. W tym wypadku chodziło o Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ.

Analogicznie nie ma jednolitości w przypadku cytowania ustaw: niektóre tytuły pochylone są kursywą inne nie, czasem numery Dziennika Ustaw są podawane w nawiasach, a czasem nie.

Wszelkie powyższe uwagi krytyczne, jak polemiczne, czy też odnoszące się do układu pracy mają na celu poszerzenie pola i perspektywy badawczej na przyszłość. Nie zmienia to faktu, że pracę oceniam pozytywnie. Wnioski w niej formułowane są poprawnie i czytelnie, a w dużej mierze zbieżne ze zdaniem recenzenta.

Autorka odwołała się do wszystkich najważniejszych pól i zagadnień problemowych starając się je rozstrzygnąć, zaś tam gdzie nie wytrzymały krytyki sygnalizować i podejmować polemikę z treścią przepisów, a także głosami prezentowanymi w doktrynie. Formułowane przez recenzenta pytania, czy zwrócenie uwagi na ewentualne rozszerzenia treściowe

sformułowane zostały z myślą o ewentualnej publikacji i pozostawione wyłącznie pod rozagę Autorki.

VI. Konkluzja

Wybór tematu badawczego, konstrukcja pracy doktorskiej oraz poziom opanowania przez Panią Magister Celinę Siermińską-Warczak warsztatu naukowego, a także merytoryczna jakość pracy pozwala przyjąć, że rozprawa doktorska pt.: *„Odpowiedzialność karna za utrudnianie lub udaremnianie kontroli prowadzonej przez podmioty administracji publicznej”*, (Bydgoszcz 2025, ss. 416), odpowiada wymaganiom określonym w art. 187 p.s.w. Praca stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, a Autorka zaprezentowała oryginalne rozwiązanie w zakresie prezentowania wyników badań własnych. Prezentuje ponadto umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.

Biorąc powyższe pod uwagę, wnoszę o przyjęcie niniejszej rozprawy i dopuszczenie Pani Magister Celiny Siermińskiej-Warczak do dalszych etapów postępowania w przewodzie doktorskim.